

MİYASE
SERTBARUT

İkizler İz Peşinde

İkizler İz Peşinde

Miyase Sertbarut

© 2013, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR

Yazar: Miyase Sertbarut
Resimler: Zeynep Özatalay
Kapak Tasarım: Alsu Yalçıntaş
Editör: Burhanettin Düzçay

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: 1998
(*Kitabın ilk baskısı İş Bankası Kültür Yayınları tarafından*
Çiğdem Der ki adıyla yapılmıştır.)
(İlk beş baskı toplam 16.000 adet)
Altıncı Baskı: Nisan 2016 (3000 adet)

ISBN: 978-9944-69-669-2
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

ikizler İz Peşinde

Miyase Sertbarut

 tudem

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi. Karnının ağrısı geçti.

Kitapların bütün ağrılara iyi geldiğini düşünüyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Bir Dilek Tut (masal)

Akvaryumdaki Denizkızı (masal)

Tuna'nın Büyülü Gemisi (öykü)

Kırmızı Kartal (öykü)

Altın Avcıları Plajda (öykü)

Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk (öykü)

İkizler İz Peşinde (öykü)

Saat Canavarı (öykü)

Sarı Maymun (roman)

Kaçak Köpek Biber (roman)

Yalancı Portakal (roman)

Sisin Sakladıkları (roman)

Kapiland'ın Kobayları (roman)

Kapiland'ın Karanlık Yüzü (roman)

Yılankale (roman)

Kimsin Sen? (roman)

Çöp Plaza (roman)

Sil Baştan Aşk (roman)

Buz Bebekler (roman)

Ara Âlem 1 – Tarlakoz'un Tuzağı (roman)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

İÇİNDEKİLER

İkizler İz Peşinde	7
Çiğdem Der ki...	27
Emel Öğretmen'e Ne Olmuş?	41
Kınalı Keklik	52
Bir varmış Bir Yokmuş	64
Balkondaki Muhabbet Kuşu	74
Tekerlemeci Dayım	86
Yıllar Sonra	95
Horoz Dövüşü	108
Dilim Dilim Güzel Dilim	133

İKİZLER İZ PEŞİNDE

O akşam televizyon haberleri yine tam yemek saatine rastlamıştı. Annem tabaklarımıza çorba koyarken sızlanmaya başladı.

“Üff, yine iştahımız kaçacak.”

Sonra babama yalvarırcasına baktı.

“Sedat, lütfen kanalı değiştirir misin?”

Babam, çorbasına bandırdığı ekmeği ağzına atıp duymamış gibi ekrana bakmayı sürdürdü. Annem biraz daha söylenince ağzı dolu dolu konuştu.

“Gülay, bütün gün işteyim, hiç haber izleyemiyorum. Dünyada neler olup bitiyor, vallahi haberim yok.”

Annem suratını astı.

“Hiç iyi bir şey olmuyor canım. Trafik kazaları, afetler, işsizlik sürüp gidiyor.”

Sonra bizden destek bekledi:

“Çocuklar, siz haberleri izlemek istiyor musunuz?”

Hayır, istemiyorduk. Şöyle curcunalı bir yarışma olsa daha iyi olurdu. İki kardeşim Pınar’a baktım. Gözlerimle sordum:

“Ne desek şimdi? İştahımız kapanır, desek babamız gücenir. Kapanmaz, desek hem yalan söylemiş oluruz hem de annemiz gücenir.”

Gözlerimizle konuşmamızın sonucunda Pınar sözcülüğü bana bıraktı.

“Haberin niteliğine göre değişir anne.”

Annemin istediği yanıt bu değildi tabii. Bizden destek bulamayınca televizyona bakmamaya çalışarak çorbasını içmeye başladı.

Haber sunucusu kaşını gözünü garip garip oynatarak, dudaklarını abartılı abartılı açıp kapayarak ilk haberi görüntülerle birlikte vermeye başladı:

“Sayın seyirciler, son günlerde çoğalan çöp evlere bugün bir yenisi daha eklendi. Komşuların şikâyetleri üzerine ortaya çıkan bu olay, mahalledeki herkesi şaşırttı. Yetmiş iki yaşındaki Şerife Hanım evindeki pislikler belediye tarafından götürülürken gözyaşlarını tutamıyordu.”

Kardeşimle ben bu haberi ilginç bulup şaşkın şaşkın ekrana bakarken annem elini ağzına kapatıp banyoya koştu. Babam da televizyonu kapatmak zorunda kaldı. Annem yeniden masaya döndüğünde babam,

“Ne kadar hassas bir miden var Gülay.” dedi.

“Görmedin mi Sedat, iğrenç bir evde yaşıyordu kadın. Her tarafta çöpler, sinekler, mikrop yuvası...”

“Bazen bizimkilerin odası da öyle.”

Aklımdan savunma sözleri geçirip en etkilisini kullanmak üzereydim ki Pınar benden önce davrandı. İnsanın kardeşinin olması ne güzel. Böylece ana babaya karşı

çıkmaq için tek başınıza kalmıyorsunuz. Pınar, en iyi savunmanın saldırı olduğunu düşünenlerdendi.

“Haberciler, senin çalışma odanı çekselerdi daha iğrenç görüntüler elde ederlerdi baba.”

Annemin gözlerindeki ışıltıdan bu saldırıyı memnunkla karşıladığını anladım. O da babamın dağınıklığından ve biriktirme tutkusundan çok yakındı. Babam on beş yıllık elektrik, su, telefon faturalarını bile atmaz. Belki bir gün borç çıkartırlarsa elimde delil olsun diye saklar. Ötesini siz düşünün. Kardeşimdeki ve bendeki biriktirme hastalığı da babamdan bize genetik yolla geçmiş olmalı.

Annem de biriktirmeyi sever aslında. Dolabının bir çekmecesini kaçık çoraplarla dolu. Kullanılmayacak kadar eskimiş giysilerden söküp biriktirdiği düğmeler üç kavanoz dolusu.

Evdeki herkes kendi haline bırakılsa bizim ev de televizyonda gördüğümüz çöp eve kısa sürede dönüşebilirdi. Kimse bir şey atmaya kıyamıyor, durmadan biriktirip duruyorsa neden bu konuda tartıştığımızı merak ediyor olabilirsiniz. Sorun şu: Hiç kimse diğerinin biriktirdiğini önemli bulmuyor. Örneğin babamın kırka yakın bozuk çakmağı evde bulundurması bana anlamsız geliyor. Babam ise benim eski oyuncaklarımı hâlâ kitaplığıma dizmemi anlamıyor. Pınar, annemin boşalmış reçel, kahve, turşu, mayonez kavanozlarını bir gün işe yarar diye mutfak tezgâhının altına sıralamasına kızıyor.

Pınar’la ikiz olduğumuz halde onunla bile değer verdiğimiz şeyler konusunda tartışma yaşadık. Ben onun teneke kutularından bıkmıştım. Meyve suyu ya da kola

içtikten sonra kutusunu atmaz, dışarıdaysak çantasına koyar, çantası yanında değilse eve kadar elinde taşırdı. Bizim odanın balkonunda iki çuval dolusu teneke kutu var. Televizyonda bu kutulardan gerçek bir ev yapım içinde yaşayan bir adam görmüş, o da bir gün kutularla aynı şeyi yapacaktı.

Neyse ki sık taşınan bir aileyiz de biriktirdiklerimiz korkunç boyutlara ulaşmıyor. Taşınma öncesi eşyaları toplamak, paket yapmak zor gelince atmak zorunda kalıyoruz. Tabii kimse kendi birikimlerini atmaya kıyamıyor, bunu bir başkası üstleniyor. Ben Pınar'ın teneke kutularını atıyorum, o da benim eski ders defterlerimi, kolu bacağı kırık bebeklerimi, plastik ve kâğıt bardaklarımı atıyor. Kimi zaman atılmaması gereken şeyleri de attığı olmuştur. Hiç hoşlanmadığı peçete koleksiyonumu böyle bir taşınma sırasında yok etti. En değerli birikimimdi oysa, tam üç yüz değişik desende peçete... Hâlâ içim yanıyor.

İşte o gün masada birbirimizi suçlamamız boşuna değildi. Yemekten sonra ders çalışmak için Pınar'la odamıza kapandık. Annemle babam da gereksiz şeyleri biriktirmek konusunda birbirlerini suçlamaya devam ettiler. Türkçe dersi için kitap özeti çıkartırken bir yandan da televizyondaki o yaşlı kadını düşünüyordum. Kim bilir kadıncağızın gözünde ne kadar değerliydi o çöpler. Yoksa niçin ağlasın ki? Bu konu Pınar'ın da kafasını kurcalayıp duruyormuş.

“Çınar, sence bir gün biz de o kadın gibi mi olacağız? Baksana bu yaşta biriktirmeye başladık, yaşımız yetmiş olduğunda dağlar kadar olur bunlar.”

Ciddi ciddi korkuyordu.

“Korkma, günde bir kez çöp kovası boşaltmaya gidiyorsak, şimdilik sorun yok demektir.”

Pınar tedirginlikle mırıldandı.

“Şimdilik evet, şimdilik...”

Yeniden kitap özetine dönerek bu konuyu unutmaya karar verdim, ama kardeşim rahat bırakmıyordu ki.

“Bizim apartmanda da öyle biri var mı acaba? Yani şu televizyondaki yaşlı kadın gibi biri.”

Omuz silktim.

“Varsa var, bize ne?”

“Bize ne olur mu? Belediyeden gelen olursa bizim balkonu da fark eder. Teneke kutularımı onlara vermeye hiç niyetim yok.”

“Saçmalama, bizim ev normal bir ev.”

Kafasına takmıştı bir kez.

“Aslında üzüldüm ben kadının haline. Bizim apartmanda öyle biri varsa, belediye gelmeden ona yardım etmeliyiz.”

Kötülük nasıl bulaşıcıysa iyilik de bulaşıcı galiba. Kardeşimin böyle düşünmesi benim de iyilik damarımı kabarttı. Ama bu konuda fazla bir şey yapamazdık sanırım.

“Haklısın ama bizim binada öyle birinin yaşadığını sanmıyorum.”

Pınar özet defterimi çekip aldı önümden.

“Duvarların arkasında ne var nereden bileceksin?”

“Ne yani duvarları mı yıkalım?” diye güldüm.

“İpucu bulabiliriz Çınar.” dedi heyecanla.

sapı kırılmış bıçaklar, teneke kutular, küçük cam kavanozlar, kolu kopmuş oyuncak bebekler... Ne varsa, ne varsa... dolaplardan, çekmecelerden, yatak altlarından, kutulardan, çuvallardan çıkıp üzerime üzerime geliyorlardı. Ben korkup bir köşeye siniyordum. Onlar çevremde bir daire oluşturup bir ağızdan bağıryorlardı:

“Biz ne olacağız? Biz ne olacağız?”

Uyandıgımda sözler hâlâ kulağımdaydı.

“Biz ne olacağız?”

Onların sorusunu cevaplamayı daha sonraya bırakarak hâlâ uyuyan Pınar’ı uyandırdım. Okul için hazırlanıp kahvaltımızı yaptık ve sokağa çıktık. Çöp kutusunun yanından geçerken Pınar’ın gözünün çöpe atılmış teneke kutulara takıldığını gördüm. Kolundan çekiştirip uzaklaştırdım hemen.

“Görmüyor musun ne kadar pis! Yemek artıklarıyla, çocuk bezleriyle yan yana... Hem çöp biriktiren insanları kurtarmak istiyorsun, hem de gözün çöplükte.”

Bir köpek gibi silkinip kendine geldi.

“Tamam, geçti merak etme. Bak bugün başlıyoruz araştırmaya, tamam mı? Okul dönüşü İsmet Amca’ya uğrayalım.”

İsmet Amca bizim apartman görevlimiz.

“Eee, onun da mı biriktirici olduğunu düşünüyorsun?”

“Hayır, o hangi dairede kimin yaşadığını biliyor. Böylece yaşlı ve yalnızların kapı numaralarını ondan öğreniriz.”

“Öğrenince ne olacak, o insanlar bize kapıyı açıp hadi evimi kontrol edin mi diyecek? Saçma!”

“Hiç de değil, benim planım şu. Bir hafta sonra Şeker Bayramı değil mi? İşte o evlere bayramlaşmak için gide-
riz.”

Tüyerim diken diken oldu. “Korku filmi gibi.” dedim.

“Bayramlaşmanın nesi korkunç!” diyerek şaşkın şaş-
kın baktı yüzüme.

“Sen haberlerde gözünü kulağını kapatıyorsun gali-
ba. Geçen yıl bayramlaşmaya giden kaç çocuk kaybol-
du, duymadın mı?”

Onun da yüzü azıcık sarardı ama vazgeçecek gibi
değildi.

“Biz kandırılacak kadar küçük değiliz ki. Hem girme-
yiz evin içine, kapıdan bayramlaşırız.” diye başka yollar
aramaya başladı. “Evlerine giremesek bile kapı açıldı-
ğında gördüklerimiz durumu anlamaya yeter bence.
Evin kokusundan bile çöp biriktirdikleri belli olur.”

Pınar’ın kafası benimkinden daha mı iyi çalışıyor ne?
İkizlerin zekâ düzeylerinin eşit olup olmadığını internette
araştırmalıydım. Kiskandığımı ona belli etmedim.

“Peki, öyle yapalım iyilik meleği.” dedim. “Bir sonuç
alamasak bile bayramlaşmaya gittiğimiz için sevinmiş
olurlar, hem bir sürü şekerimiz, çikolatamız da olur.”

Okul dönüşü İsmet Amca’yı bahçedeki çimleri sular-
ken bulduk. Koşarak gittik yanına. Sorumuzu duyunca
şaşırdı.

“Çocuklar, apartmanda oturanları tanımıyor musu-
nuz?”

Bu suçlayıcı şaşkınlığı anlamadık doğrusu. Elli dairelik koskoca apartmanda insanların hepsini nasıl tanıyalım ki? Zaten oraya taşınalı bir buçuk yıl oldu. Ben hemen savunmaya geçtim.

“İsmet Amca, biz senin gibi zamanımızı kapının önünde, bahçede geçirmiyoruz ki. Öyle olsa herkesi tanırdık.”

Pınar da durumu kurtarmaya çalıştı.

“Ama tanıdığımız üç aile var, karşı komşumuz; çünkü kapıda onlarla karşılaşıyoruz. Alt kattakileri de tanıyoruz; çünkü gürültü yapıyoruz diye uyarmaya geliyorlar. Bir de üst kattakiler; çünkü biz de onları gürültü yapmanın diye uyarıyoruz.”

Bu açıklamalar İsmet Amca’yı güldürdü. Şaşkınlığı ve suçlayıcı bakışları geçince bu kez merakı öne çıktı.

“Ne yapacaksınız bu yaşlı insanların dairelerini öğrenip ha? Bir yaramazlık mı planlıyorsunuz yoksa?”

İsmet Amca kuşkucu, inatçı ve meraklıydı. Pınar bu kapı numaralarını öğrenebilmek için son çareye başvurdu. En masum bakışıyla, en tatlı ses tonunu kullandı:

“Şeker Bayramı yaklaşıyor ya İsmet Amca, biz de Çınar’la düşündük taşındık, herkesi ziyaret edemeyiz hiç olmazsa yaşlı insanların bayramlarını kutlayalım dedik.”

Pınar’ın bu bakışı ve tatlı sesi her zaman işe yaramıştı. Okulda sınav erteletme işi de bu yüzden hep ona düşer. İsmet Amca da etkilenmişti. Takdir dolu gözlerle süzdü bizi.

“Aferin çocuklar, aferin! Analarınızın babalarınızın düşünmediğini siz düşünmüştünüz.”

İkizler İz Peşinde

Her öyküde bir başka merak vardır, bir başka çözüm yolu aranır. Çocuklar çözümün parçasıdır. İki dargın anneyi barıştırdıkları da olur, horoz dövüştürmeye merak salmış bir dayıyı dize getirdikleri de. Yeri gelir İngilizce tabelalara savaş açarlar, yeri gelir Türkçe bir tekerlemeyle takla atarlar.

Dedik ya iz sürmek heyecan verir ve her çocuğun içinde bir dedektif gizlidir.

*Yaşamımızdan uçup giden güzellikleri, değerleri çocuk gözüyle, çocuk duyarlığıyla hatırlatan öyküler...
Çocuk ve gençlik edebiyatının güçlü kalemi
Miyase Serbarut'tan.*

Yazarın diğer kitaplarından sizin için seçtiklerimiz

ISBN: 978-9944-69-669-2

9 789944 696692

www.tudem.com